

Stanovisko Nejvyššího soudu ČSR ze dne 27.11.1984, sp. zn. Tpj 60/84, ECLI:CZ:NS:1984:TPJ.60.1984.1

Číslo: 2/1986

Právní věta: Odsouzený nemůže opakovat žádost o podmíněné propuštění před uplynutím jednoho roku od předchozího zamítavého rozhodnutí, ledaže by žádost byla zamítnuta jen proto, že dosud neuplynula lhůta stanovená v zákoně pro podmíněné propuštění (§ 331 odst. 1 věta druhá tr. ř.). Jestliže ji za těchto okolností přesto opakuje, jde o neoprávněně opakovanou žádost soud o ní nerozhoduje, nýbrž pouze sdělí přípisem odsouzenému, že není oprávněn k podání žádosti před uplynutím jednorocní lhůty od právní moci předchozího zamítavého rozhodnutí.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 27.11.1984

Spisová značka: Tpj 60/84

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Stanovisko

Hesla: Podmíněné propuštění

Předpisy: 141/1961 Sb. § 331 ods. 1
§ 331 ods. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

V řízení o podmíněném propuštění nepostupují soudy jednotně v případech, kdy odsouzený podá opakovaně žádost o podmíněné propuštění, ačkoliv od zamítnutí jeho předcházející žádosti nebyla zamítnuta jen proto, že dosud neuplynula lhůta stanovená v zákoně pro podmíněné propuštění, neuplynul dosud jeden rok. Některé soudy o takovýchto žádostech rozhodují ve veřejném zasedání, jiné jen přípisem sdělují žadateli, že k podání takové žádosti není oprávněn před uplynutím stanovené lhůty.

Ministr spravedlnosti ČSR proto podal ve smyslu § 35 odst. 1 písm. b) zákona o organizaci soudů a o volbách soudců č. 36/1964 Sb., ve znění vyhlášeném pod č. 19/1970 Sb., Nejvyššímu soudu ČSR podnět k zajištění správného výkladu zákona. Trestní kolegium Nejvyššího soudu České socialistické republiky zaujalo podle § 21c odst. 2 shora citovaného zákona na základě tohoto podnětu toto

stanovisko:

Podle § 331 odst. 1 věta první tr.ř. rozhoduje o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody soud na návrh prokurátora nebo náčelníka nápravně výchovného ústavu, v němž se vykonává trest, na

žádost odsouzeného nebo i bez takové žádosti, a to ve veřejném zasedání. Podle § 331 odst. 2 tr. ř. může podmíněné propuštění navrhnout i organizace uvedená v § 4 odst. 1 tr. ř., jestliže nabídne záruku za dovršení nápravy odsouzeného. Podle § 331 odst. 1 věta druhá tr. ř., byla-li žádost odsouzeného o podmíněné propuštění zamítnuta, může ji odsouzený opakovat teprve po uplynutí jednoho roku od zamítavého rozhodnutí, ledaže by žádost byla zamítnuta jen proto, že dosud neuplynula lhůta stanovená v zákoně pro podmíněné propuštění.

Ze zákona tedy vyplývá, že o podmíněném propuštění, které navrhne prokurátor, náčelník nápravně výchovného ústavu v němž odsouzený vykonává trest odnětí svobody a organizace uvedená v § 4 odst. 1 tr. ř., pokud současně nabídne soudu převzetí záruky za dovršení nápravy odsouzeného, je soud vždy povinen rozhodnout ve veřejném zasedání. Povinnost rozhodnout ve veřejném zasedání tu platí pro všechny případy bez výjimky i když je např. již z návrhu zřejmé, že odsouzený nesplňuje podmínky pro podmíněné propuštění, např. proto, že dosud neuplynula lhůta stanovená v zákoně pro podmíněné propuštění.

Odsouzený sám je oprávněn podat žádost o podmíněné propuštění, o níž se rozhoduje rovněž ve veřejném zasedání. Nemůže však podle výslovného znění zákona takovou žádost opakovat před uplynutím jednoho roku od zamítnutí předchozí žádosti o podmíněné propuštění. K podání žádosti za těchto podmínek není tedy odsouzený ze zákona vůbec oprávněn, a proto soud o ní rozhodovat nemůže. Kdyby zákonodárce zamýšlel upravit zamítnutí takové neoprávněné žádosti, byl by způsob tohoto zamítnutí výslovně uveden v zákoně (srov. např. § 365 odst. 2 i. f. tr. ř.).